

NOSTALGIA | Austatud, imetletud, jumaldatud Georg Ots. Milline mees peitus kuulsa hääle varjus?

Georg Otsa sarmikaid osatäitmisi kinolinal ja teatrilaval mäletavad veel paljud, siiani kõlab raadios tema põneva tämbriga bariton. Kuid missugune oli kuulus laulja mehe, kolleegi ja isana?

Küllap on Ots jumaldajate hulgalt jäänudki Eesti artistide seas ületamatuks. Endise Estonia teatri lavastaja Valter Lutsu jutu järgi olnud tema sõbranna Erika kaua vallaline ja ooperitähte pööraselt armunud. Käinud iga päev teatris. „Me kõik ju teadsime seda, aga ei teinud sellest numbrit. Kui taolisel puhul rääkida fännamisest või lausa ahistamisest, siis teatris muud ei tehtagi kui ahistatakse. Aga olla paljude lemmik – see teeb näitlejale ainult au. Ots elas Lomonossovi tänaval, hiljem Suvorovis. Tüdrukud ootasid kannatlikult, kuni artist oli grimmi maha võtnud ja hakkas koju minema, ning saatsid teda varjuna.” Pärast üht külalisetendust Moskvas ei saanud Ots teatrist välja, sest ukse taga ootas hulk austajannasid. Ei jäänudki üle muud, kui riietada imposantse välimuse ja Otsa moodi pikka kasvu lavameister tema rõivastesse ning laulja asemel teatriuksest välja saata. Samal ajal kui lavameister jagas autogramme, põgenes Georg tagauksest hotelli.

Kord polnud suurmeistril välisesinemise ajal häält – ikka juhtub. Teatril oli kaasas vaid üks lint, millelt kostva pala saatel sai Ots laval laulmist markeerida. Kiindunud austajannad istusid esireas, kõrged soengud peas, ja plaksutasid meeleheitlikult. Kuid Ots ei esitanud peale nimetatud laulu ühtki teist. Hiljem nuriseti, et vaadake, kuidas teater oma kuulsa artistiga käitub, lubab laulda vaid ühe laulu!

Paradoks - ringreisietenduste ajal olid venelannad ärevil „Ved segodnja pojot Grigori Ots!”, samas küsiti Pärnu polikliinikus artistilt ees-ja isanime ning millega ta tegeleb ja kus töötab. Suurelt tagasihoidlik

Raske on tõmmata piirjoont inimese ja lavaisiksuse vahele, veel raskem püüda tagantjärele defineerida, kes oli Georg Ots päriselt. Küllap oleks võinud tema põnevast eraelust lugeda päevast päeva, kuid tollal polnud klantsivat seltskonnaajakirjandust. Sosistati ja sisistati küll.

eestinaine.delfi...

Estonia teater
Teater

Kolleegide jutu järgi polnud Ots rahvamees, nagu oli Artur Rinne, vaid rahvakunstnik – rahva kunstnik. Ta tundis oma väärtust, kuid ei eputanud sellega. Suurelt tagasihoidlik. Tema kauaaegne lavapartner Margarita Voites on öelnud, et niisugused raudmehed, nagu olid Ots ja Krumm, ei näidanud laval kunagi välja, kui midagi oli viltu. Ja huumorimeelt jätkus neil alati (küllap oli see ka enesekaitseks). Voites: „Ükskord sõitsime koos Saulide autos, kui Georg mustad prillid eest võttis ja näitas oma opereeritud silma ... Me ei teadnud ju, et asi on nii tõsine. Tsirkusehobune! Seda on võib-olla paha öelda, aga ükskõik kui haige ta ka oli, jooksis kas või verest tühjaks, kuid tormas ikka areenile. Tõeline artist, uunikum! Ja see ongi see, mida ükski Matvere järele ei tee...”

Anu Kaal oli alles algaja solist, kui kohtus NSVL-i rahvakunstniku Georg Otsaga proovisaalis: „Ta parandas kogu aeg mu vigu, tegi märkusi diktsiooni ja intonatsiooni kohta. Aga ta ei teinud seda kunagi teiste kuulates, vaid ütles hiljem vaikselt.”

Kas Ots oli õnnelik?

Õndsad on õnnelikud, näitleja võib õnnelikku mängida. Kuigi laval on näitleja enamasti alati õnnelik – juhul, kui ta on näitlejaametile pühendunud. Ots oli.

Kuigi ta polnud kunagi häälekas, ei kõmistanud millegi kohta ega teinud sõnu, pani kõike ja kõiki alati tähele, andis ta viimastel eluaastatel nagu muuseas jutu sees mõista, et isiklik elu on lõpuks ometi rööbastes. Teatris aimati seda nagunii, aga Ots tahtis sellest ka rääkida, kuigi oli varem olnud isikliku elu suhtes äärmiselt napolisõnaline. Pigem sissepoole inimene.

Mõnikord muudab muusika olematuks piirjooned laulja lava- ja päriselu vahel. Kui Otsa kuuldi raadios laulmas „Hõbedaselt helgib juuksekuul”, oletati, et seda laulab ta oma esimesele abikaasale Margotile. Ühtekokku oli laulja abielus kolm korda: Margoti, Asta ja Ilonaga. Teisest abielust sündisid lapsed Ülo ja Ülle, peres kasvasid veel kasulapsed Hendrik ja Jüri. Kooselust Ilonaga sündis tütar Marianne.

Mis sai Otsa esimestest lastest Üllest ja Ülost?

Neile on Estonia teatris iga pisemgi nurgake nagu elav lapsepõlv. Mudilastena käisid nad teatrimajas päevast päeva, mitte peauksest, vaid valvelaua poolt. Kord, kui Üloga sellest juttu tein, küsis ta pisut irooniliselt: „Kuhu poole see valvelaua üks nüüd jääbki?” Unustada või mälust tõrjuda üks, kust iga päev sai sisse-välja käidud – sellest võib aru saada. Lapsed jäid

ju varakult oma kuulsa isa varju.

Mõnetise kibedusega rääkis kord Ülo: „Ma imestan, et teatris on olnud igasugused Otsa-päevad, aga meid pole kunagi kutsutud ... Isegi laevale pole meid kutsutud.” Ise ju ka ei sobi ennast pakkuma minna.

Kuulsa mehe pojalt ei küsitud, kes ta on või mis ta teeb, märgati seda, mida ta teeb halvasti. Ülo hakkas džässmuusikaga tegelema ja osales 1967. aastal džässifestivalil. Pärast oli ütlemist ja paksu pahandust – Georg Otsa poeg, ja mängib s e l l i s t muusikat!

Aga mida arvas isa? „Tal polnud selle vastu midagi, et ma jazzu mängin. Eks tal endal oli ju ka probleeme, kui tehti ettekirjutusi, milliseid patriootilisi laule ta peab laulma. Ja pärast pandi „punavari” pea kohale.”

Ülo tegeles elu ja muusikaga omapäi, isast sõltumatult. Kui vanemad lahutasid, jooksis poiss kodunt ära, elas vanaema juures ja õppis muusikakoolis kontrabassi. Alalõpmata nappis tal taskuraha. Muusikakoolist ju stipendiumi ei antud, öeldi: „Su isal on hea palk.” Et pisutki teenida, läks Ülo mängima restorani Kevad. Eks kõrtsis ole keeruline igas olukorras orienteeruda ja üsna kerge allapoole libiseda. „Oleksin ma olnud mingi Mämbla Maidu, poleks seda keegi ehk tähelegi pannud, aga siis kukuti seletama, et „Otsa poeg on joodik”.”

Omaette nukker lugu oli pärandusega, isa varanduse jaotamisel jäid Ülo ja Ülle hoopis mängust välja. Samas polevat nad tahtnudki midagi. Elu pargib naha, haavad kasvavad kinni, aga hinge ... sinna jäävad umbsõlmed. „Mina pole erand,” ütles tookord Ülo. „Kõigil on mured. Aga kui käed-jalad terved ja pea õlgadel, mis natuke mõtleb, pole asi nii hull.”

Ülo oli kuldsete kätega mees, valdas suurepäraselt puu- ja metallitööd ning tundis kellamehhanisme. Koos kolleegidega taastas ta Niguliste kiriku kroonlühtrid, konserveeris Toomkiriku vanad vapid, renoveeris Tartus 1728. aastast pärit kella. Ülot meenutatakse küll väga tõsise mehena, kuid üks tema kooliõdedest on rääkinud, kui krutskeid täis oli see kena poiss, keda tüdrukud salamisi ihaldavalt vaatasid.

Poisipõlves oli Ülo olnud haigevoodis kipsis ja sanatooriumis kuni 8. klassini. Sel ajal meningiidist tavaliselt pääsu polnud. Tema aga rebis end haigusest lahti, jäi õnnekombel vaid natuke lonkama ja oskas seda oskuslikult varjata. Kätel teda ei kantud, aeg oli niisugune...

Reet Linna räägib rahulikult, nagu vaataks auto tahavaatepeeglist teele, mis kaob silmapiiri taha: „Käisime Üloga Tallinna 7. keskkoolis. Meie sõprus tekkis sellest, et tegime kooliajal koos bändi. Sõitsime mööda Eestimaad ringi, käisime kultuurimajades esinemas. Keskkooli lõpus olime Üloga juba teada paar.”

Mitu aastat sai tihedalt suheldud ja kui keskkool läbi, kolisid noored kokku. „Sel ajal oli Georg Ots juba Astast lahku läinud ja mina kolisin Ülo juurde Suvorovi tänavasse. Elasime tema toas. Ots suhtus minusse sümpaatiaga.”

Toredatest mälestustest elavnedes räägib Reet, kuidas valmistas toona oma esimesed kilupirukad. „Otsadel oli suur köök ja seal tehti alati väga maitsvaid toite. Minu mäletamist mööda oli neil perenaine, kes majapidamises ringi sehkendas. Meenub, kuidas mind Georg Otsa vanaema juurde kaasa võeti. Ta elas Sakala tänaval, sealsamas lähedal. Karl Otsa siis enam polnud.”

Ilus aeg oli, ei lakka Reet Linna kordamast. Algas kõik sõprusest, mis kasvas üle sümpaatiaks, ja siis mindi lahku.

„Peaaegu oleksime abiellunud,” tunnistab Reet. Kuid küllap oldi veel liiga noored – elu elamata.

„Ülo mängis bändis, mis oli tollal päris tuntud. Minu mäletamist mööda ta seltskonnas eriti ei liikunud. Ja mulle tundus, et ta tahtis pigem salata, kelle poeg on. Temast mindi terve elu justkui mööda. Võib-olla polnud Otsade peres ka laste jaoks piisavalt aega ... ent vanaema hoidis teda väga.”

Mingil hetkel tüdines Ülo oma Otsa-nimest ära ja võttis endale abikaasa perekonnanime Marmor. Küllap vältis kuulsa isa pisut mässumeelne poeg tähelepanu, mis isa tuntusega kaasas käis. Kõige rohkem meeldis talle kuulata, kui isa esitas raadios laulu „Elu, armastan sind”.

Ülol oli kaks tütart, ent ta elas üksinda. Ta oli loomult üksildane mees, paar sõpra ja kõik. Liikus vaikselt ja vähe.

Magusad hetked

Kui ema ja isa lahku läksid, oli Üllel raske valida, kelle poole peaks hoidma. „Sünnipäevadel oli meil komme, et isa helistas juba keskööl. Ta laulis mulle telefonis Ehatähe laulu

„Tannhäuserist”,” meenutab Ülle.

„Üks päev oli meil hästi põnev. Mariannet (Otsa tütar kolmandast abielust - toim) siis veel polnud, Ilona oli mannekeen ja parajasti Tartus või kusagil sealkandis moedemonstratsioonil. Isa kutsus mind endale külla. Jõime kahekesi konjakit ja arutasime maailma

asju. Läksime nii härdaks, et isa küsis, miks ma ikkagi emaga jäin. Ütlesin, et mida ma oleksin pidanud tegema või praegugi teinud – sina oled ju uuesti abielus? Siis ütles isa: „Võib-olla ma sel juhul polekski ...” räägib Ülle ja lisab kiire pearaputusega: „Ei-ei, keegi ei olnud vaheletrügija. Isa-ema elu läks juba enne Ilonat kiiva. Tänu Ilonale sai isa elada oma viimased aastad rahun ja õnnelikus abielus.”

Vanematevahelised arusaamatused sunnivad lapsi mõrusid pille neelama. Kuid Ülle on püüdnud meelde jätta ainult seda, mis oli ilus. Näiteks kuidas nad käisid kunagi terve perega romantikat otsimas. „Sel ajal oli vähipüük keelatud ja see kõik oli nii põnev! Ööseks jäime magama kuhugi küüni. Et vähki saada, tuleb püüda konni. Konn aga on mu lemmikloom.” Ülle vaatas pealt, kuidas isa konnadega toimetas – jalgadest kinni, vastu puud uimaseks ja nahk maha. „Isa tahtis, et ma teda aitaksin. Mu vaesed konnad! Püüdmise asemel loopisin neid, nii palju kui sain, eemale rohu sisse. Isaga oli tore vallatusi teha, juttu ajada, jalutamas käia. Ükskord sügisel tegi ta mulle pargis vahtralehtedest seeliku. Ma ei tea, kuidas ta ühe lehe teise külge oskas põimida, kuid nii me jalutasime – minul seljas isa tehtud vahtralehtedest seelik ...”

1975. aastal, kui Üllel oli kooli lõpetamisest möödunud kaks aastat, istusid nad vennaga isa haigeveodi veerel. „Ilona läks vist midagi tooma või tegema, jäime kolmekesi. Ülo hakkas isale rääkima, et läheb edasi õppima. Isa pahandas, et näe, Üllel on see juba tehtud, sina alles räägid plaanidest.”

Kas teatris kasvanud lapsed on kunagi ka laulma kippunud või ema eeskujul tantsijaks tahtnud saada?

Ülle on mänginud klaverit. Ülo oli tubli pillimees, aga laulda talle ei meeldinud. Kunagi ütles ta naljaga pooleks, et kui juba laulma hakkab, jäävad teised kõik wait. „Tegelikult oli Ülol ilus hääl, isa häälega üpris sarnane,” meenutab Ülle. „Kahjuks oleme teda ainult korra laulmas kuulnud, vist omaenda sünnipäeval.”

Ühel mälestusväärsel korral oli kolm põlvkonda Otsasid – Karl, Georg ja Ülo – kolmekesi koos laval. Ülo saatis isa ja vanaisa akordionil.

Kurvad silmad

Laialt tuntud isikutest filmi- või lavaloo tegemine on alati kaheldava väärtusega. Omal ajal taheti teha filmi Mario Lanzast, kuid kõik lagunes koost, kuna keegi ei suutnud Lanzat kehastada.

Asta Otsa head tuttavad ja kolleegid teatriaajast leidsid pärast filmi „Georg” vaatamist, et tantsijannast on tehtud üheplaaniline alkoholilembene naine. Omal ajal oli Asta Ots ju Estonia teatri tipptantsija. Ta kasvatas üles mitu last, millal tal oli aega nii palju juua?

Georg Otsa tütar Ülle leidis juba stsenaariumi lugedes, et lugu on kuidagi hüplik. „Mati Põldre küsis pärast filmi vaatamist, et kuidas oli. No mis ma oskasin öelda ... elasin oma elu uuesti läbi, natuke valus oli ka,” pöörab Ülle niiske pilgu aknast välja. „Vanaisa Karl oli meil väga range mees, tegi kodus hääleharjutusi, mida isa kunagi teha ei armastanud, ja tahtis, et isast saaks laulja. Filmis aga antakse mõista, nagu oleks ta hoopis selle vastu olnud. Oma poja lihtsate laulude kohta ütles vanaisa, et tema tahab, et poeg oleks ooperilaulja, too aga laulab neid laadalaule. Ma vist isegi pelgasin oma vanaisa. Ta oli karm ja natuke ropu suuga. Kuid vanaema oli meil armas ja leebe ...” Lydia Ots töötas mõned aastad Reaalkoolis õpetajana. Ülle tunnistab, et mõnes mõttes sobis Marko Matvere tema isa rolli hästi – Matverelgi on kurvavõitu silmad. „Mu isal olid kurvad silmad,” kinnitab ta. „Meeles on laul, mida ta mulle ikka laulis – umbes nii, et „kõik mul on, aga puudub armastus”.”

Linaloos on Georg Otsa sügavat baritoni üsna vähe kuulda, ja sellest on Üllel südamest kahju. Ekslikult on filmis teda vend Ülost vanemana näidatud. Tegelikult oli õde vennast neli aastat noorem. Ülle abikaasa Vello Malken on sellele fakteveale loogilise seletuse leidnud: kuna Ülo oli lapsena kaua ratastoolis ja Ülle sõidutas teda, siis küllap jäi inimestele meelde, nagu oleks õde vennast vanem olnud.

Palju külalisi

Oma 50 aasta sünnipäeval puhul kinkis Asta lastele pildialbumi, kus on fotod nende perest, seletused juures. Ühe pildi alla on kirjutatud: „Kord oli meid nii palju, kuus Otsa: Georg, Ülle, Asta, Ülo ning kasulapsed Hendrik ja Jüri.” Kui Astalt kunagi kasulaste kohta päriti – et miks nad perre võeti, kui niigi oli raske –, vastas ta: „Nad võeti perre elu kooshoidmiseks. Ülo tegi küll tookord isale etteheiteid, kuid see polnud ainult isa tahe Hendrik ja Jüri perre võtta.”

Otsade kodu oli lihtne ja külalislahke. Rahvast käis seal palju, tehti igasuguseid tempe, oldi lõbusad, vahel ka riiakad – tooni andis koorekiht. Ülle ei osanud lapsena hinnata, kes on kuulus, kes mitte. Seda ta mäletab, et nalja sai palju, kuigi vahel olevat

olnud ka natuke hirmus.

Karikaturist Hugo Hiibus oli äsja kunstikooli lõpetanud, kui istus kunstnik Richard Sagritsa 60 aasta juubelisünnipäeval Georg Otsa kõrval. Seal oli ka Otsa abikaasa Asta. Kasutas siis pilapiltnik juhust ja hakkas salaja laua all naist joonistama. „Nägin äkki, et Asta on nagu jaanalind. Pikk kael, midagi karvast oli tal ümber, silmad suured ja nina nagu nokk. Ja joonistasingi jaanalinnu! Ots vaatas laua alla ja hakkas impulsiivselt naerma. Siis käratas Sagritsa proua nagu ämm, et mis sa, poiss, teed?! Arutlesin endamisi, et ei tea, kas tantsijanna saab naljast aru või ei saa – nad mõtlevad rohkem jalgadega. Aga Ots ärgitas mind pilti abikaasale näitama. Asta vaatas ja hakkas naerma, ilmselt mõistis nalja.”

Asta oli Hendrik Saare, nimeka kirjamehe tütar. Ta kirjutas luuletusi ja oli igati nutikas. Suure loomaarmastajana kasvas ta mitut koera, kes omavahel ühtelugu purelema kippusid. Üks koer hammustas perenaist nii tõsiselt, et ta pidi mõnda aega isegi haiglas viibima.

„Ema tutvus isaga sõjaväe päevil. Teised tüdrukud olnud seal ühe ilusa poisi pärast ärevil ja muudkui ehtinud ennast. Ise rääkinud veel, et too ilus poiss on kuulsa laulja Karl Otsa poeg. Minu ema oli lihtsam tüdruk, kes end nii väga ei kaunistanud. Ema rääkis, et nende esimesel kohtumisel olnud too ihaldusväärne poiss purupurjus. Ei jäänud muud üle kui imestada, et ah see ongi siis kuulsa isa Karl Otsa poeg!” Astat ja Georgi mäletatakse Võsul armunult teineteise kõrval jalutamas. „Ema ütles naljaga pooleks, et nad läksid lahku sellepärast, et tema muutus ja arenes, aga isa jäi samaks. Muidugi polnud see tegelikult põhjuseks,” ütleb Ülle.

Otsalikud vigurid

Läti Eesti maja kunagine perenaine Imbi Strenga on rääkinud lugusid sellest, kui romantiline mees oli Georg noorena. Kandnud teda läbi hangede oma suvilasse, kamina ette. Vaibal lebades pannud Ots pea naise sülle ja soovinud kuulata muinasjutte...

„Tead ju, mis on ühe mehe võlu,” ütleb Otsa kunagine lavapartner Urve Tauts. „Iga naine loob selle ise. Georg oli galantne kavalier, aga ka suur vigurdaja.” Tauts meenutab juhtumit, kui nad käisid Estonia trupiga ringreisil ja elasid Paula Padrikuga ühes hotellitoas. „Paula oli natuke omamoodi, tundlik meeste tähelepanu suhtes. Georg oli talle peibutades öelnud:

„Oota, ma tulen täna õhtul sinu juurde.” Muidugi ei plaaninud ta tulla, aga Paula võttis seda tõsiselt ja käskis mul toast ära minema. Järgmisel hommikul harjutas ta oma kõrgeid koloratuure – arvas, et Georg seda kuuleb. Nii ta seal harjutas ja harjutas, kuni õhtuks oma hääle ära harjutas.”

Georg süttis ise ja süttitas teisi. Teatris elas kass. Istus kogu aeg, saba rõngas, radiaatori peal ja vaatas aknast välja. Ükskord „Rahutu õnne” etenduse ajal viskas Georg kassi äkki keset stseeni lavale. „Ümberringi muusika, meie naerukrampides, edasi laulda ei saa,” meenutab Tauts. „Ehmunud kass jooksis mööda lava ringi nagu rabakana. Mis te arvate, kas ta järgmise „Rahutu õnne” ajal veel radiaatori peale istuma jäi? Ei, kassi polnud seal! Kuid Georg poleks kahte korda ühte ja sama nalja teinud.”

Seintel isa pildid

„Kord oma printsi näed”, kirjutas Asta tütrele pildialbumisse. Üllele on mitu printsi oma käe ulatanud. Seegi oli taevalik silmapilk, kui ta viimast korda kirjutas allkirjaks Ots, et edaspidi olla Taapon. Abikaasa Juhan Taapon suri 1972. aastal, pärast seda abiellus Ülle Raivo Pedassooga. Neil on kaks tütart, Elen ja Saale, kes on Ülle kahekordseks vanaemaks teinud.

Ülle praegune abikaasa Vello Malken on Riigikaitse Akadeemia professor. Temaski on näitlejaverd, samuti kirjameest. „Elasime Pelgulinnas, nüüd juba aastaid Murastes. Mul on seinad isa pilte täis, isa on mul kogu aeg südames, mõtlen talle iga päev,” räägib Ülle. „Viimati kutsuti meid Voldemar Kuslapi 75 aasta juubeli kontserdile ja siis tuli jälle kõik meelde. Omamoodi kurb pidupäev oli – Kuslap Don Quijot’et laulmas...”

Vello Malkenil on kavas avaldada Georg Otsa noorpõlvelugude parimad peatükid: „Seda perioodi on seni vähe puudutatud.

Georg Otsast sai ju mereväehvitser. Punaarmee veeres 1940. aastal üle Eesti piiri ja tõmbas kriipsu peale, laevastik saadeti laiali, aga Ots jäi reservohvitseriks. Ta teenis kaks aastat Eesti sõjaväes. Mul on selle kohta dokumendidki olemas.”

Otsast peab kindlasti ilmuma veel mõni raamat, sest esimene on kirjutatud sovetiaja sordiini all. „Otsa-nimelise muusikakooli Otsa toast jääb niisugune mulje, nagu oleks Georg alles koos kolmanda abikaasaga parnassile jõudnud,” imestab Malken.

„Sellega on raske nõustuda. Juba 1960. aastal sai ta NSV Liidu rahvakunstniku tiitli. Meie hulgast lahkunud Ülo Ots nimetaski seda tuba Georg Otsa nimeliseks Ilona Otsa parnassisaaliks.

Stendid algavad küll lapsepõlveõpingute ja Prantsuse lütseumi lõpetamisega, kuid puudub abikaasa Margoti foto ja pildid 21 aastat kestnud huvitavast elust Astaga. Puuduvad ka Ülle, Ülo, Hendriku ja Jüri fotod.”

Viimane etendus

Georg Otsa kehastatud lavakujud tundusid loomuliku osana näitlejast endast. Suhteliselt nappide vahenditega lõi ta meeldejäävaid karaktereid. Kuid kindlasti vajas Ots ka head lavastajakätt.

1987. aastal, kui Sulev Nõmmik seadis lavale muusikali „Mees La Manchast”, puutusid kokku kaks erinevat teatritalenti. Helgi Sallo meenutab: „Sulev Otsa ei peljanud. Ots võinuks Nõmmikut mitte kuulata ja teha oma rolli ise valmis, aga ma nägin, kuidas lavastaja laskus piltlikult öeldes põlvedele ja rääkis suurmeistri nagu lapsega. Ots kuulas tähelepanelikult ja püüdis Nõmmiku juhtnööre järgida.”

Endel Pärn oli mees, kes viibis nii Georg Otsa lavahälli juures kui ka sulges artisti viimasel etendusel ta silmad. Käimas oli Georg Otsa viimane „Mees La Manchast”. Laulja oli siis juba väga haige ja Don Quijote'i surmastseenis paistis valgus talle silma. Ta ei kannatanud seda valgust välja ja ütles Pärnale, kes kehastas Sanchot: „Pane mu silmad kinni.”

„Nägin, kuidas Georgi silmanurgast veeres suur pisar!” on Pärn kirjeldanud. Pärast etendust rääkisid mehed tavaliselt omavahel veel juttu, kuid seekord läks Ots etenduse lõppedes kohe koju.